



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobců: a) **Mgr. V. A.**, narozená „X“,
bytem „X“,

b) **Mgr. P. A.**, narozený „X“,
bytem „X“,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2015, č. j. 32833/15/5100-31462-704211,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Původní žalobce se svou včasně podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2015, č. j. 32833/15/5100-31462-704211, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj, Územní pracoviště Ústí nad Labem, ze dne 14. 10. 2014, č. j. 2068836/14/2501-24402-507402, kterým byl podle § 264 odst. 14 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, a § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) příjemce rozhodnutí vyrozuměn o předpisu úroku z prodlení úhrady daňových povinností na dani z nemovitostí za zdaňovací období od 1. 1. 2008 do 31. 12. 2008 v celkové výši 6 426 Kč. Současně se domáhal zrušení i výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí.

2. V průběhu soudního řízení soud zjistil, že původní žalobce JUDr. Z. A. dne „X“ zemřel, čímž ztratil způsobilost být nadále účastníkem předmětného soudního řízení ve smyslu § 107 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů. Usnesením ze dne 16. 4. 2019, č. j. 15 Af 20/2016-61, s přihlédnutím ke sdělení pověřené soudní komisařky JUDr. Stanislavy Ferešové soud rozhodl, že řízení bude dále probíhat s procesními nástupci žalobce - Mgr. V. A. a Mgr. P. A..

Žaloba

3. Původní žalobce v žalobě stručně zrekapituloval průběh správního řízení. Původní žalobce v žalobě uvedl, že v provedeném správním řízení se domáhal práva na ústavněprávní ochranu dodržování zásady legality. Správní orgány dle jeho názoru v daném případě postupovaly formálně podle zákona, ovšem ústavněprávní přípustností aplikace zákona na žalobce za okolností naznačených původním žalobcem se nezabývaly. Zdůraznil, že tam, kde se zákonnost vymkne z přirozenoprávních mezí mezinárodního a ústavního práva, se zákon stává nejúčinnějším nástrojem nelidského bezpráví.
4. Původní žalobce namítal, že správní orgány obou stupňů svými rozhodnutími porušily zásadu legality v řízení porušením osvědčených principů právního státu včetně principu, že z bezpráví právo nevznikne a principu poctivého dodržování smluv. Dle jeho názoru došlo v rozporu se zásadou legality tím, že správní orgány prováděly výkon státní moci za okolností nasvědčujících tomu, že Česká straně sociálně demokratická (dále jen „ČSSD“) zasahovala do nezávislosti soudů za účelem odepření původnímu žalobci účinné a včasné soudní ochrany práva vlastnického, a tím, že účelově vyvolanou insolvencí a exekuční persekucí byl původní žalobce vydírán k tomu, aby se vzdal svého práva na soudní ochranu svých smluvních nároků vůči ČSSD. V důsledku uvedených nezákonných úkonů pak původní žalobce neměl prostředky k úhradě svých závazků vůči státu. V souvislosti s výše uvedeným poukázal původní žalobce na čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, který umožňuje státní moci ukládat povinnosti komukoliv pouze na základě zákona a v jeho mezích, a to při zachování základních práv a svobod, tedy i při zachování práva na účinnou a včasnou soudní ochranu práv vlastnických.
5. Původní žalobce dále poukázal na v době podání žaloby stále nepravomocný rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 24. 11. 2004, č. j. 24 C 265/2000-95, kterým bylo ČSSD uloženo zaplatit původnímu žalobci částku 18 518 228 Kč s příslušenstvím 10 % úroku z prodlení od 19. 7. 2000 a 0,3 % smluvní pokutou za každý den prodlení. Dle původního žalobce uvedené příslušenství ke dni 31. 12. 2014 činilo částku 320 056 115 Kč.
6. Původní žalobce dále navrhl soudu, pokud nerozhodne dle návrhu žalobce, aby předložil v souladu s čl. 95 odst. 2 zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, (dále jen „Ústava“) věc Ústavnímu soudu s tím, že zákon, který byl při řešení věci použit, je v rozporu s ústavním pořádkem.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

7. Žalovaný uvedl, že obecně platí, že správce daně může daňový subjekt vyrozumět o předpisu úroku z prodlení platebním výměrem kdykoliv, vyžaduje-li to stav osobního daňového účtu daňového subjektu. Výše úroku z prodlení vzniká přímo ze zákona při splnění požadovaných podmínek. Z platebního výměru, kterým je oznamován úrok z prodlení, musí být zřejmé, za jaké období a z jakého nedoplatku na dani je úrok počítán a jaká je jeho výše. Samotný platební výměr má pouze deklaratorní charakter a jeho vydáním není nově založena povinnost hradit úrok z prodlení. Tato povinnost vzniká přímo ze zákona. V tomto směru odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2015, č. j. 5 Afs 77/2011-351.
8. V daném konkrétním případě dle žalovaného nebyla v zákonné lhůtě uhrazena daň z nemovitostí za zdaňovací období roku 2008. Proto byl žalobce prvostupňovým rozhodnutím vyrozuměn o předpisu úroku z prodlení v celkové výši 6 426 Kč. Žalovaný trval na tom, že byla prokázána existence všech relevantních skutečností, které byly podkladem pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí a všechny skutečnosti rozhodné pro posouzení skutkového stavu byly zjištěny co nejúplněji.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný a původní žalobce se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili v tom směru, že požadují nařízení jednání ve věci.
10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí spočívající dle původního žalobce ve skutečnosti, že se žalovaný nezabýval otázkou ústavněprávní přípustnosti aplikace zákonných ustanovení na původního žalobce za okolností jím naznačených. S touto námitkou se soud neztotožnil.
12. Žalovaný se totiž v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval otázkou protiústavního postupu, postupu v rozporu s Listinou základních práv a svobod a postupu v rozporu s mezinárodními smlouvami. V rozhodnutí je výslovně uvedeno: *„Odvolací finanční ředitelství k uvedenému sděluje, že v případě, že by odvolatel v důsledku zadržování vysokých částek některými soudy neměl dostatek finanční možnosti k úhradě daňových pohledávek, mohl využít možností obsažených v daňovém řádu spočívajících například v možnosti požádat o poseckání daně, povolení splátek či prominutí daňového nedoplatku. Nedostatek finančních prostředků nelze v žádném případě považovat za důvod k tomu, aby byla rozhodnutí o*
Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vyměření daňových povinností nezákonná či v rozporu s ústavním pořádkem České republiky.“ Dále žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zrekapituloval, na základě jakých právních předpisů a skutkových zjištění v daném případě postupoval, a následně v závěru rozhodnutí uvedl: „Odvolací finanční ředitelství sděluje, že správce daně je při správě daní vázán zákonem a jinými právními předpisy. Dle § 5 odst. 1 daňového řádu správce daně postupuje při správě daní v souladu se zákony a jinými právními předpisy, kdy zákonem se pro účely tohoto zákona rozumí též mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu. Jedná se zde o zásadu zákonnosti, která je vyjádřením ústavní zásady, že daně a poplatky lze ukládat pouze na základě zákona a správu daní lze vykonávat pouze způsobem, který stanoví zákon či jiný předpis. Správce daně je při správě daní vázán nejen zákony a podzákonnými předpisy, ale též Listinou, Ústavou, jakož i mezinárodními smlouvami, jež jsou součástí právního řádu. Odvolací finanční ředitelství přezkoumalo odvoláním napadené rozhodnutí v rozsahu požadovaném v odvolání a po zhodnocení všech důkazních prostředků dospělo k závěru, že odvolání není důvodné.“

13. S ohledem na velice obecně formulované žalobní námitky soud považuje výše uvedené formulace ze strany žalovaného za dostatečné vypořádání obecných námitek původního žalobce. Vzhledem k výše uvedenému shledal soud žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu námitek uplatněných původním žalobcem přezkoumatelným.
14. Další konkrétní námitkou původního žalobce vztahující se k dané věci je námitka, že v důsledku úkonů státní moci nelze vymoci jeho nároky svědčící mu z různých titulů i vůči státu, v důsledku čehož mu znemožňuje stát plnit jeho závazky nejen vůči státu. Tato námitka by mohla mít relevanci jediné v případě, kdyby bylo možno daňové povinnosti uhradit započtením pohledávek. Otázkou možnosti započtení soukromoprávních pohledávek daňového subjektu vůči daňovým povinnostem se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Afs 93/2012-39. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že způsob placení daně kogentně stanovuje § 59 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, který jako možnosti placení daně uvádí: „a) na příslušný účet správce daně vedený u poskytovatele platebních služeb, b) v hotovosti, c) kolkovými známkami, stanoví-li tak zvláštní předpis; každý správce daně, u něhož připadá v úvahu placení kolkovými známkami, je povinen mít přiměřenou zásobu kolkových známek a prodávat je daňovým dlužníkům, d) platebními známkami, jde-li o úhradu daní do územních rozpočtů a stanoví-li tak zvláštní předpis, e) přeplatkem na jiné dani“. Eventuální soukromoprávní pohledávky původního žalobce za Českou republikou, případně za vládní stranou, nelze považovat za přeplatek na dani. V takovém případě dle závěrů Nejvyššího správního soudu obsažených ve výše citovaném rozsudku nelze uplatnit způsob placení daně stanovený v § 59 odst. 3 písm. e) zákona o správě daní a poplatků. Stejně tak nelze započtení soukromoprávní pohledávky podřadit pod žádný z dalších zákonných způsobů placení daně. Nemožnost vzájemného započtení soukromoprávní pohledávky a daňové pohledávky, jež má veřejnoprávní charakter, vyslovil ve své judikatuře i Ústavní soud (viz nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 229/98 a nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 226/98). Uvedenou judikaturu týkající se možnosti započtení pohledávek vůči daňové povinnosti lze s ohledem na obdobnost právní úpravy plně vztáhnout i na řízení vedené dle daňového řádu.
15. Dále soud uvádí, že v případě, že by původní žalobce v důsledku zadržení vysokých částek soudy neměl dostatečné finanční prostředky k úhradě daňových pohledávek, mohl využít možností obsažených v daňovém řádu spočívajících např. v možnosti požádat o posečkání daně, povolení splátek či prominutí daňového nedoplatku. Nedostatek finančních prostředků nelze v žádném případě považovat za důvod k tomu, aby byla rozhodnutí o Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vyměření daňových povinností či o daňové exekuci nezákonná či v rozporu s ústavním pořádkem České republiky, jak již soud původnímu žalobci sdělil v jiných rozhodnutích týkajících se jeho daňových povinností (např. v rozsudcích ze dne 13. 4. 2015, č. j. 15 Af 329/2012-69, ze dne 13. 4. 2015, č. j. 15 Af 330/2012-70, či ze dne 25. 3. 2015, č. j. 15 Af 275/2012-93).

16. Tuto námitku tedy soud vyhodnotil rovněž jako zcela nedůvodnou.
17. Dále soud konstatuje, že z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že původnímu žalobci byla v minulosti řádně a pravomocně vyměřena daň z nemovitostí za období roku 2008 ve výši 14 672 Kč s tím, že první splátka daně ve výši 7 336 Kč byla splatná do dne 1. 9. 2008 a druhá splátka daně v totožné výši byla splatná do dne 1. 12. 2008. Dne 17. 9. 2008 byla na osobní daňový účet původního žalobce připsána platba ve výši 207 Kč, kterou byla částečně uhrazena první splátka daňové povinnosti ve výši 7 336 Kč splatná do dne 1. 9. 2008. Dne 5. 9. 2011 byla na osobní daňový účet původního žalobce připsána platba ve výši 14 465 Kč, kterou byl uhrazen jak zbytek první splátky daňové povinnosti ve výši 7 129 Kč, tak i celá druhá splátka daňové povinnosti ve výši 7 336 Kč splatná do dne 1. 12. 2008. Prodleva s úhradou daňové povinnosti byla v souladu s § 63 zákona o správě daní a poplatků a přechodnými ustanoveními daňového řádu zatížena sankcí v podobě úroku z prodlení, jehož výše odpovídala výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Celkově byl za prodlení s úhradou výše uvedených splátek daně z nemovitostí původnímu žalobci sdělen úrok z prodlení ve výši 6 432 Kč.
18. Výše uvedený postup správce daně shledal soud zcela v souladu s platnou právní úpravou a neshledal, že by právní předpisy využitě při postupu daňových orgánů byly v rozporu s ústavním pořádkem České republiky. Proto ani neshledal důvod k předložení věci Ústavnímu soudu postupem dle čl. 95 odst. 2 Ústavy.
19. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že původním žalobcem uplatněné námitky nebyly shledány důvodnými, a soud předmětnou žalobu tedy ve výroku I. rozsudku podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. Soud současně v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobci neměli ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu vůbec nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 8. října 2019

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)